

Žewety wjazor.

Bližšy žen Robinson stanu welgin rano a pschigotowa se na gońtwu. Do swojogo mēcha natyka pjazonych kulow a weliki kuš pjazeni, kotryž běšcho do kološoworjěšneho listu sawijał. Swoju šekerku satka sebe ja powroš (šchtryk), kotaryž běšcho sebe hokoło žywota swiž. Drugi powroš, s kotrymž šchěšcho lany kwišch, powěšy sebe na rane. Do lěweje ruki wse swoj parašol a do pschawize swoj kij. A tak žěšcho, duzy sebe šjarliž spiwajuzy. Běšcho pak rano a won hobsamknu togodla, dalej hobošch a niz po puschu, zož běšcho tenzaš šcheł, aby šnaž šaspet nězo nowego namakał.

Wjasy šchakimi tafschkami, kotrež tam polětowachu, hupyta tež papagaje s rědnym pišanym pěrom. Šak se jomu šchěšcho jadnogo s nich popadnušch; ale wone, to se wě, nezakachu, až je doštanuł, a gněšda s młodymi niži šenamaka.

Alle ja to nadejže Robinson nězo, zož běšcho jomu trěbnejše a hužytnejše nežli papagaje. Šcheto ako won blisko pschimorju na škału lěse a dołoj na morjo glědašcho, wizešcho dołojze tu škału zełu bełu, kaž se šněgom pošypanu. Robinson dolěse tam, aby se pschěšwědobniž, zo to by bylo; a lej, to běšcho šol. Šak šwjašeli se na tom! Won dere běšcho swoju pjazen s morškeju wodu hoblěwał a ju s tym šchošchu